

отъ единъ бутонъ и отъ два пръста, които се извиватъ.

Тогава предъ себе си видѣхъ непознатия. Той стоеше предъ мене, както тогава до витрината, и ме гледаше съ малкитѣ си миши очи. Нѣколко мига се взирахме мълчаливо. После пръвъ заговори дошлиятъ. Той направи нѣкакви пречупени знаци съ маникюренитѣ си пръсти и каза:

— Научихъ, че ще издавате нова книга.

Азъ мълчахъ. Гледахъ поразенъ госта и не продумвахъ. Странно чувство за втори пътъ ме сковаваше: тоя човѣкъ нѣма крака, а рѣцетѣ и главата му висятъ въ въздуха, защото нѣма и трупъ.

Непознатиятъ сѣщо ме гледаше. И, макаръ да не отмахваше погледъ отъ менъ, очитѣ му играеха и гледаха неуравновесено, за да се втренчатъ неподвижно въ мигъ. Той направи отново необяснимия знакъ съ остритѣ си пръсти и почти изкрѣска:

— Това не трѣбва да става!

— Да! — отговорихъ азъ и предъ мене блесна голиятъ образъ на измамата, че моята книга може да бѣде утешителъ за нѣкого. Усѣтихъ, другото, което се будѣше у менъ, и желанието на тоя човѣкъ да се сливатъ въ едно.

Той се усмихна. Очитѣ му отново заиграха. Но пръститѣ се отпуснаха спокойно.

— Мислѣхъ, че ще бждете по-упоритъ, — каза той и седна до мене.

Азъ скочихъ. Мигновено премина предъ очитѣ ми всичко, що бѣ се случило, и ми се видѣ смѣшно